

Misli za pridigo

„Drage sestre in dragi bratje, če nas je Bog tako ljubil, se moramo tudi mi ljubiti“, tako beremo v današnjem drugem berilu iz prvega pisma Janeza. Pri tem gre za osrednje sporočilo krščanske vere: izkušnja oziroma prepričanje, da nas Bog ljubi in da iz te ljubezni črpamo moč za ljubezen do bližnjega in do Boga.

V vsakdanu pa se pokaže, da je naša ljubezen do bližnjega in do Boga lahko skromna. Lastne skrbi in težave nam zastirajo pogled na druge. Kvečjemu preostane čas in energija, se posvečati lastni družini in mogoče še prijateljem. Življenje se zdi kakor boj, v katerem si mora vsak sam pomagati. Pri tem se postavi vprašanje: Ali sploh vemo, da nas Bog ljubi? Ali vprašanje: Nas res ljubi? V življenju je veliko izkušenj, ki so lahko povod, da dvomimo v ljubezen Boga do nas. So obdobja, v katerih imamo občutek, da nas je Bog zapustil, da nas kaznuje. Nekateri celo trdijo, da Boga sploh ni in da ne skrbi za nas. Ta nevera v dejstvo, da smo lahko ljubljene, se običajno negativno odraža na naši ljubezni do sočloveka. Kdor ima namreč občutek, da ne dobi nič ali premalo, tudi ne more nič ali le malo dati.

Kako lahko spoznamo ljubezen Boga? Na današnji materinski dan so nam lahko matere dober zgled za to ljubezen. Ne, da bi jih hoteli idealizirati, pa so vendar prav matere tiste, ki svojim otrokom dajejo vse tisto, kar potrebujejo za življenje. Mogoče mati ne ljubi popolno, mogoče si kdaj tudi sama dela očitke, da ne more zadosti ljubiti, da nima dosti časa in energije za otroka, a vendar ljubi. Svojemu otroku podari čas in pozornost. Ga neguje, hrani, tolaži, če je potrebno, se igra in govori s svojim otrokom. Tako pride do odnosa med materjo in otrokom, ki otroku daje moč in oporo.

V še večjem izobilju nas ljubi Bog. Skrbi za nas, z vsakim našim dihom nam podari novo življenje in nam daje hrano na zemlji. Najbolj očitna pa je njegova ljubezen zaradi življenja in smrti svojega Sina Jezusa Kristusa. Jezusovo življenje zaznamuje neutrudno, nesebično zavzemanje za sočloveka. Prizadelo ga je trpljenje ljudi, njihove zmote in zablode, njihove bolezni in brezizhodnost njihove krivde. Pri tem ni ostal le pri analizi, tudi ni ostalo le pri nekaj dobrih besedah, kot jih poznamo od ljudi, ki nam sicer hočejo dobro, ampak so nemočni, ko gre za naše trpljenje. Jezus je trpljenje ljudi dojel na čisto drugačen način. Ker ga je Oče v nebesih ljubil, bil z njim popolnoma povezan, je lahko stopil dol, tja kjer je trpljenje človeštva – do najnižje točke: osamljenosti na križu. Kljub vsemu je vedel, da bo ljubezen zmagala, da bo življenje zmagalo. Tako močno je zaupal v ljubezen, ker je poznal svojega Očeta v nebesih. Iz tega je Jezus črpal moč za zdravljenje, je izgnal zlo in je vstal od smrti. Gre za moč večne ljubezni Boga. Ta Jezusova skrb se kaže tudi v današnjem evangeliju. Jezus je tik pred svojo izročitvijo in aretacijo, je tik pred mučenjem in smrtjo. In vendar ne misli najprej na sebe, namreč na ljudi, ki so ob njem in jih bo zapustil. Prosi za to, da bodo varni v teh težkih časih, da bodo enotni in držali skupaj, kljub smrti in dvomu. Prosi za to, da bodo imeli veselja v polnosti. Takšna je ljubezen Boga do nas – nesebična, usmiljena, se razdaja.

V nekaterih cerkvah se vidi simbol umirajočega pelikana na tabernaklju. Gre za legendo, ki poroča o veliki lakoti, ki jih je prizadela ljudi in živali. V tej deželi je živel tudi pelikan, ki se ni toliko brigal za svoje lastno življenje, kot za življenje mladih pelikanov. Dan za dnem jih je moral hraniti. Pelikan ni več vedel izhoda. V svoji veliki stiski, si je z lastnim kljunom vrtal luknjo v prsi in dal lastno kri maldim piti. Ko je lakota minila, so mladi lahko vzleteli. Stari

pelikan pa je umrl. Svojo kri, svoje življenje je podaril mladim. Gre za simbol materinske ljubezni Boga, ki se ne izogiba razdajanju samega sebe in tako otrokom podari življenje.

Kdor je povezan s to večno ljubeznijo Boga – in po krstu in evharistiji smo povezani z Bogom –, lahko sam podari življenje in dela čudeže. Kdor pozna to vsepremagajočo ljubezen, se mu ni treba bati trpljenja sočloveka. Nasprotno, odprt bo za trpljenje bližnjega in bo ukrepal z Božjo pomočjo.

Možnosti, kjer je potrebna naša pomoč in ljubezen, je dosti. Tudi danes je možnost podariti življenje, če sodelujemo pri akciji Caritas „Matere v stiski“. Materinski dan je možnost, da ne pomislimo le na naše lastne matere in babice in jim delamo dobro. Ta dan nam daje možnost, misliti na vse matere, ki imajo finančne skrbi in ne vedo, kako bodo svojim otrokom nudili stanovanje, jesti in šolske potrebščine. Zato Caritas pri današnji nabirki prosi za velikodušen dar za vse matere v stiski.

Kajti: „Drage sestre in dragi bratje, če nas je Bog tako ljubil, se moramo tudi mi ljubiti“.